

Lucyna Żbikowska

Filolog, literaturoznawca, poetka. Obecnie wykładowca w Wyższej Szkole Kultury Społecznej i Medialnej w Toruniu, w 1968–2006 w WSP, a następnie Uniwersytecie Rzeszowskim. Autorka tomików poetyckich *Intymnie i dyskretnie* (2017), *Rozproszone myśli o świącie* (2018).

***

Będę cię czytał dotykiem
warg
jak niewidomy łączący
blasku oczu
będę cię czytał
opuszkami palców
by odczuć
najsłabiej tajemne
drgnienia muzyki ciała
Będę czytał pulsującym rytmem
naszych serc
co melodię duszy pojęły
darowaną
Będę czytał czytał
i czytał
po kres

Tobie – Leilo Arifulino z wdzięczną pamięcią

Słów brak
niemoc zamyka nie tylko usta
odchodzisz w samo południe życia
Mogłaś przecież zostać
choćby na chwilę
tam za rogiem wciąż czekała
MIŁOŚĆ

4 lipca 2019 r.

Spacer nocnym Rzeszowem

Awangardowej fotografii zawdzięczam

Gdy noc nie daje spać
wędrowny grajek daje znać!
W czarowny świat ruszamy
na drodze uliczna latarnia
pochyla się nisko
błyskając przed nami
światłem spod abażuru
– co za uprzejmość „Jaśnie Pani”
zagadkowo uwikłane
kufle piwa nad którymi głowa
nie jedna się kiwa
w rytm „ratuszowego tanga”
kuszą spienione
– „panie lepszy” – ktoś krzyknął
zapraszamy – „trinkentanzen”
Kościuszko na cokole wymownie
kosynierskim mrugnięciem
zachęcił
księżyc w zdziwiony rogal się zmienił
– patrzaj pan
na tym Rynku w Rzeszowie
„domy stanęły na głowie”
– dali Bóg tańczyły plac i ulice
grajak i ja
odpłynęliśmy w dal
Ildefonsa „dorożką zaczarowaną”

Józef Kawalek

Urodził się w 1936 r., zmarł 17 lipca 2019 r. Należał w przeszłości do KKMP Gwoźnica. W latach 2007–2016 był prezesem Regionalnego Stowarzyszenia Twórców Kultury w Rzeszowie. Wiersze drukował w czasopismach i almanachach. Z jego inicjatywy i pod jego redakcją ukazał się almanach RSTK *Przestrzenie wyobraźni* (2015). Od 2010 r. był redaktorem biuletynu RSTK „Kultura i Pieśń”.

Miara równości

Po stromistym wzgórzu,
mchem obrosłym i tarniną,
mężczyzna kobietę dźwiga do świątyni
Czarnych Jeżyn Umarłego Lata.
Nagle wymyka mu się z rąk w ciemnię.
Samotny pątnik gubi cząstkę świata.
Błądzi w gąszczu spalenizn i pyta,
czy nie widział ktoś jego dopełnienia,
czy nie szła jego osoby część druga.
Kikuty węgla kominów dyszą,
ojciec Pogorzela pątnika sięgając prosy.
Kładzie go w smolny węglowy pień pryczy,
a potem żal swój dziecka w popiołach roznosi.
Zerwie się pątnik, weźmie topór w rękę,
popatrzy przez otwór okiennych czeluści –
kropelki świata nawet nie zobaczy.
Zmiarkuje, że jeden świat martwoją drugi dusi
Zacnie ciąc toporem kraty, krzyże męki, ołtarze ofiary
i puszczają światło na szeroką drogę;
likwidować metry, sążnie, miary
i oto – powie – Świątynia Słoneczna –
Dzień, który każe oddychać swobodnie!

Replika

Nie było słońca w tej świątyni,
nie było też świątyni.
Pomieszało się zło z dobrem, woda z ziemią
i zapanował chaos.
W tym chaosie nie mogą się odnaleźć.
Każda droga prowadzi donikąd.
Wracam i znów idę. Idę i wracam.
Jestem skazany na wieczne błądzenie.

Ekstaza

Po wielkiej burzy ludzkiej
deszcz pada uśmiechu.
Cieszysz się wtedy i kąpiesz,
nie patrząc na chmury groźne
i błyski złowieszczę.
Z potężnych bębnow przestworzy
spływają niebiańskie szyszki
i jeziora młodości się pasą na łące
wśród krzyczących wron.

Siedzę zgnępany sobą

Siedzę zgnępany sobą
i choruję z nudów.
Choć mam pracę,
nie piszę, nie czytam.
Chcę zacząć, odkładam.
Do okna się skradam
i widzę dwie panny
rumiane jak ranek.
I zapach ich wonny,
i wstęgi falbanek,
i jakiś aromat
tchnie od nich wiosenny,
że myśleć nie mogę,
i duszę się w sobie.
Jakie to potworne,
że nigdy nie mogę
zacząć tego życia.

Zdzisława Górka

Urodziła się i mieszka w Strzyżowie. Poetka, pisarka, malarka, autorka licznych felietonów i esejów, laureatka Złotego Pióra (2006 i 2011). Wydała 12 tomików wierszy i esejistyczną książkę wspomnieniową *Przyłącki mojej nadziei* (2010). Jest członkiem ZLP.

Oni i podziw

Poetom, muzykom, artystom

Patrzę, unosząc głowę do góry
na wyższych, młodszych,
modrzewiowo wysmukłych
z płonąca pomysłami koroną
Ich obecność to zadziwienie radosne

W tym cieniu ożywam,
kiedy smyczkami wiolonczeli
tną po rozwieszonych wszędzie
strunach poezji,
z wstawkami dysonansu życia

Wierni strofom i sobie najmocniej
Nawet wiolinowym kluczem
otwierają sprawnie
nieodgadnione głębie wyobraźni
czy surrealistycznej projekcji
nieznanego

Zacienienie

Z czeluści cieni jak u Dantego
wyłania się myśl
moja własność
Nie odczyta jej dokładny rezonans
magnetyczny
ani tomograf
Znajdziesz myśli uwolnione
zawiścią na portalach
internetowych
Tęsknoty nie znajdziesz łatwo
schowana głębiej
Nadziei trzeba podać rękę
aby nie przepadła
w biegu niedbałego świata
Opilki niezmiernego dobra
mijają nas w drodze
płoną jak meteoryty
Tapeta tresowanych mózgow
skąpi uczuć i prawdy
Nie pozwólmy jej wniwecz obrócić
świata
Danego nam raz jeden na zawsze

Czesław Piotr Kondraciuk

Przyjęty do Związku Literatów Polskich w 1992 r. Autor tomików *Kojarzenie snu* (1967), *Kare konie* (1971), *Przepustka do słońca* (1990), *Nie zamykajcie drzwi* (1990), *Fraszkostrada* (1991), *Słoneczny koncert* (1992), *Modlitwa ostów* (1993), *Wybór wierszy* (1994), *Spowiedź* (1999), *Ślady serdeczne* (1999), *Różańce czasu* (2003), *Lotne ptaki* (2015), *Próba spojżenia* (2018).

Modlitwa

Wielki jesteś, Panie,
masz gest altruisty,
swoje zmiłowanie
ześlij na nas wszystkich.
Nie skąp też pokory –
chamstwo nas roznosi!
Wiem, że jesteś skory,
gdy Cię naród prosi.
Nie pozwól, by dalej
brat poniżał brata,
niech się znów utrwali
tradycja bogata.
Niech lód w naszych sercach
żar miłości stopi,
by nigdy już więcej
nie było utopii...
Wysłuchaj nas, Panie,
wszak Ty jeden możesz.
Spójrz, nasze wołanie
wciąż po niebie krąży.
Nie karm nas nadzieją
i ciągłym czekaniem.
Bądź naszą ostoją
po wsze czasy, amen...

Maj, 2019 r.

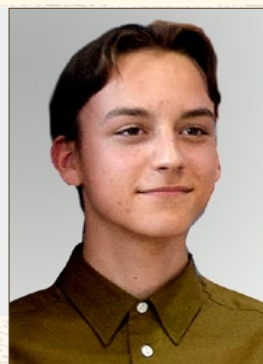
Słowa do Pana

Mój Wielki Panie, stwórcu świata,
tyle mi dałeś, że o nic nie proszę.
Myśl ma do Ciebie bez przerwy ulata
i drżące ręce ku górze podnoszę.

Na mojej drodze widać cel podróży,
jak senna zjawa przed wzrokiem majaczy.
Już coraz częściej firmament się chmurzy,
pytajnikami horyzonty znaczy.

O jedno błagam – dla Ciebie drobnostka –
dla mnie gest wielki – najcenniejsza zdobycz.
Żebym bez bólu wysiłkom swym sprostał,
mijając doły i inne przeszkody...

Jakub Koza

Urodzony w 2004 roku w Mielcu. Absolwent Gimnazjum Publicznego nr 4 w Mielcu. Zdobywał laury w konkursach w Mielcu i daleko poza nim. Interesuje się też sportem, należy do drużyny harcerskiej. W tym roku ukazał się nakładem Mieleckiego Towarzystwa Literackiego jego debiutancki tomik poezji *Vox humilis*.

Nocosfera

Noc
czas refleksji
smutna gwiazda słońce
już dawno opuściła firmament
trwa w harmonii.
Przepelniony nieboskłon
zrzuci czasem fragment siebie
ku chwale głupca
i jego banalnego życzenia.

Wolność wysniona

Śniło mi się ostatnio
spotkanie z artystą.
On sam
powiedział mi o tym.
Wówczas trząsał się
wyzwolenie działało
wieloletni ból
w jednej chwili
przemienił się w Wiktorię
pełne zwycięstwo
Nike obdarowała go wieńcem laurowym
Po tylu latach
Wreszcie
Poczuł to
Wolność.

Orfizm

silny podmuch wiatru
nie robi na mnie wrażenia
widziałem wielkie rzeczy
o których nie śnił sam Orfeusz
jego wędrówka dusz
dawno dobiegła końca.
Prosta ścieżka
prześlągnięta zapachem zła.
Tamte czasy dawno minęły
ale pozostało po nich
wspomnienie.